

Sju dikter.

Lundström, Vilhelm,

81 A Br.

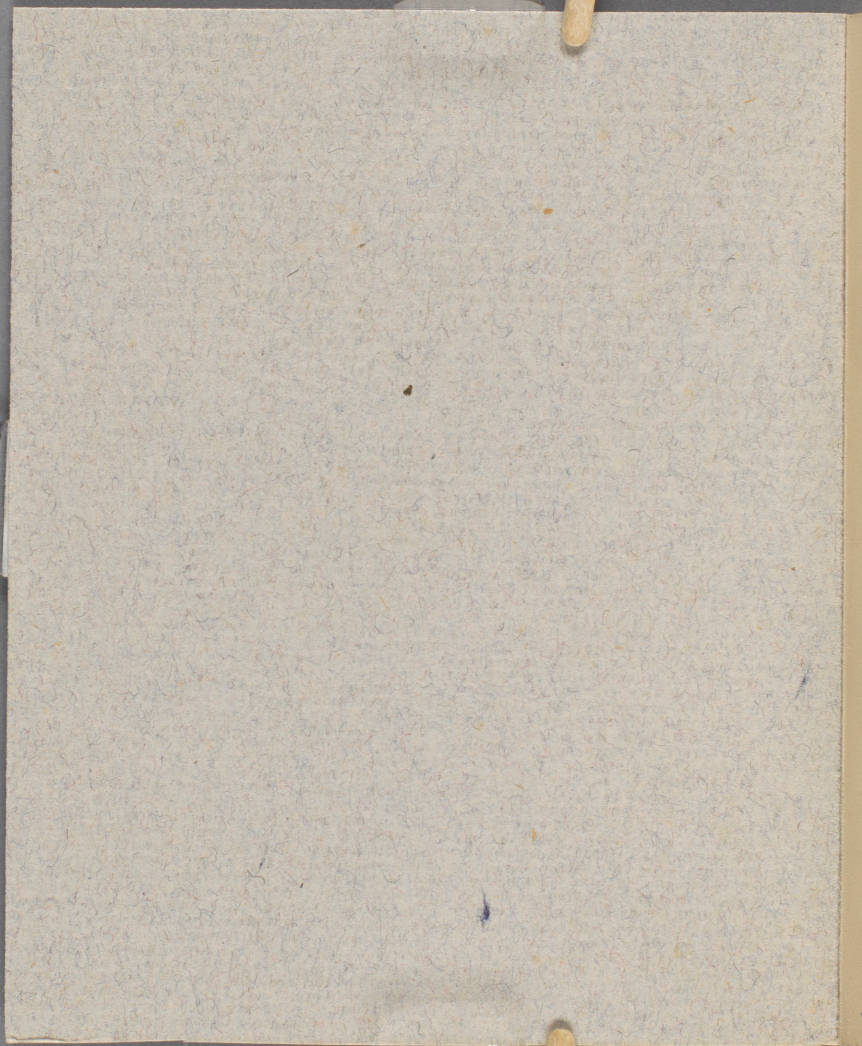

LUNDSTROM, VILH.

Sju dikter

Vitt. Sv.
(Bv)

Upsala
1903

0

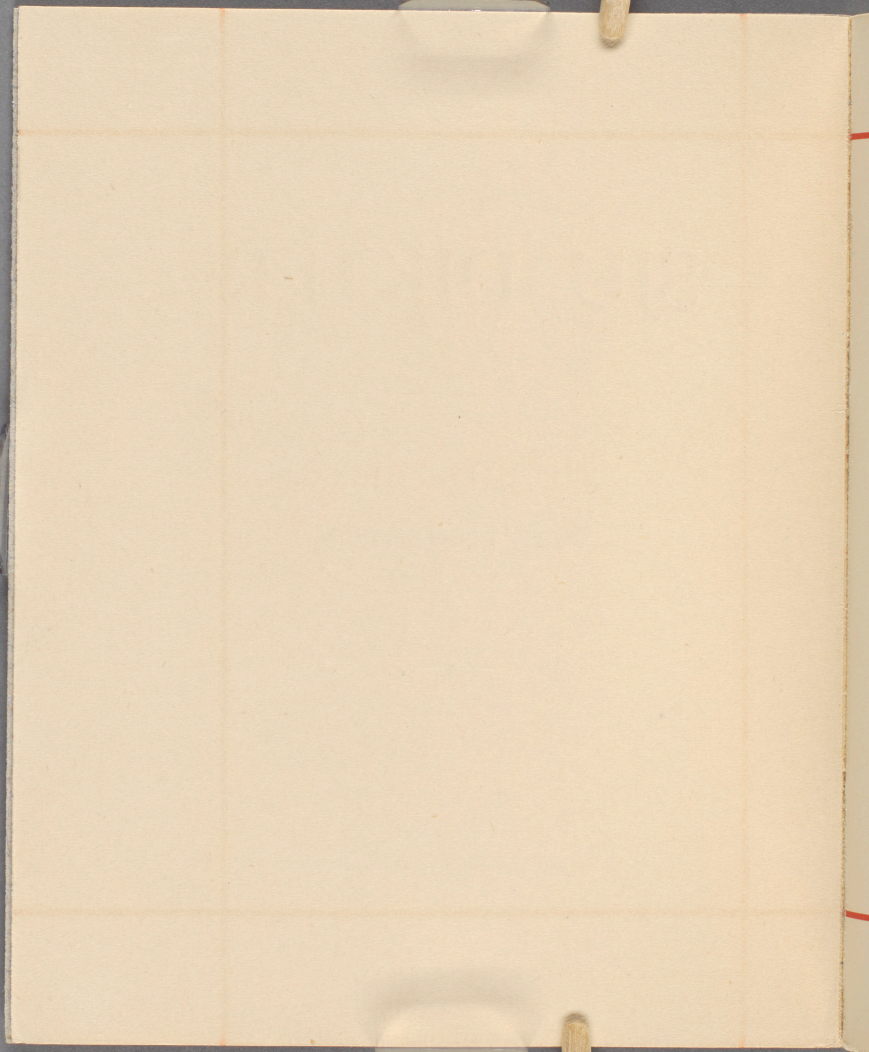
SJU DIKTER

AF

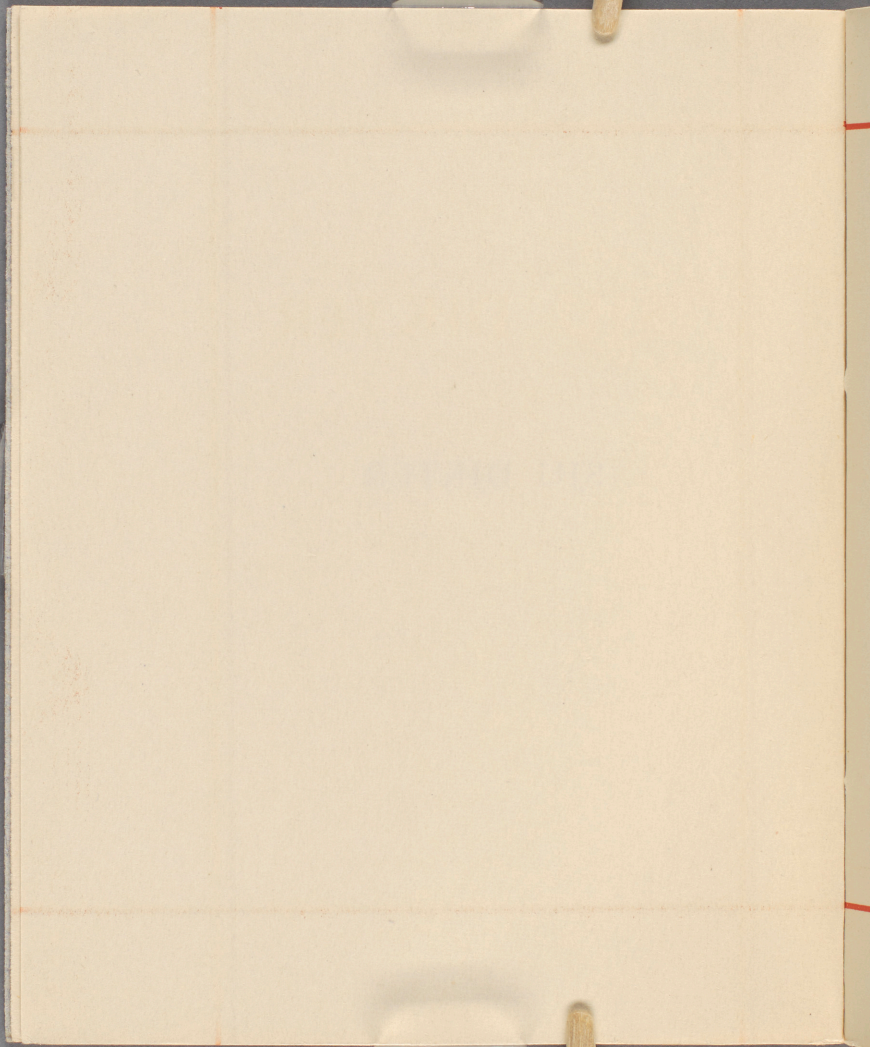
VILH. LUNDSTRÖM

UPSALA
LUNDEQUISTSKA BOKHANDELN

SJU DIKTER

SJU DIKTER

AF

VILH. LUNDSTRÖM

UPSALA
LUNDEQUISTSKA BOKHANDELN

UPSALA
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTR.-A.-B.
1903

Blånande mellan gråa skär...

Blånande mellan gråa skär
sveper en flik af hafvet.

Glittrande drar den, glad och blå —
dagens allt enformiga grå
ligger i klippan begrafvet.

Så går mitt lif i böljande färd
fram mellan gråa stränder.
Högt bland klipporna hörs ett dån:
stormen hvirflar i askan från
slocknad vårdkases bränder.

Glittrande blå och leende glad
ligger dock lifvets bana.
Kärlekens fyr torn lyser den opp,
och från de gråa klippornas topp
fladdrar en blågul fana.

Minnen.

Chianti i glaset . . .

Min ungdoms land,
mitt sköna Toscana, i aftonbrand
jag ser dina mjuka linier,
som förr jag sett dem så mången kväll,
när arbetstrött, men jublande säll
jag fann på Fiesoles höjd ett tjäll
bland popplar och palmer och pinier.

Därnere glimmar ett silfverband —
det är Arnos slingrande fåra.
Och det, som skymmer en stund dess strand,
som brinner i tusen reflexers brand,
som kunde en stensjäl dåra,
det är Firenze . . .

Min ungdoms vän,
mitt sköna Toscana, var hälsadt igen,
du födde en gång min ungdoms dikt,
du hörde en gång min ungdoms bikt,
du känner den stund, då jag först förstod,
att mer än ära och lif och blod
betyder dock fosterjorden.

Du vet, hvad själskamp, hvad rastlös id
det kostat, då under namnlös strid

till verklighet blefvo de bålstora orden,
då fjärran från Sverige, från äflan och dust
mitt Sveriges framtid blef livvets lust
och ringa allt annat på jorden.

Chianti i glaset . . .

Jag vet det väl:

den drömmer endast min barnasjäl . . .

Därute finns intet Toscana.

Det är blott en flik af Italiens land,
som kastats hit upp till Spreeflodens strand
och korsat en stund min bana.

Därute vimlar det nya Berlin,
och öltjocka tyskar med viktig min

orera om kejsarens sista tal,
affärer och socialistiska val . . .
Men dock finns Toscana härinne.

Chiantin glöder . . . och minnenas skock
i samlad flock
gripa med våld mitt sinne.

Alpvägen.

Den hvita vägen slingrar genom alpdalens
djup
allt längre bort från nordansnön på Bren-
nerpassets stup,
och Bozens rankor kranza dess kanter.

Där såg i natt jag åter af vålnader ett tåg
det tusenåra tåget af dem, som fäst sin håg
långt där borta i det Roma, som vinkar.

Längst stannade mitt öga vid din mystiska
gestalt,
du som gaf allt förloradt, fastän du ägde allt,
du häfdens sfinxbild, gåtornas Kristina!

Nyss en långfredagsmorgon under Peterskyr-
kans hvalf,
medan snöpingarnes körsång genom rökelsen
skalf,
där såg jag målet för din långa resa.

Och målet, som jag såg, var en graf af tra-
vertin
med snirklar i barock och med påfvars latin
och lögner om dig själf och dina planer.

O säg, när genom alpdal'n mot söder gick
din väg,
visst var ditt mål ett annat, visst var det . . .
o, säg!
Det är sonen af din faders folk, som frågar.

Visst var ditt mål ett annat, nog drömde du
ibland,
att ditt offer redde vägen till lycka för ditt
land . . .?
Du var ju ändock Gustaf Adolfs dotter!

Visst gick du samma alpväg, som är allas
vår lott,
vi må födas djupt i dalen eller högt i mak-
tens slott,
blott i kärlek till vårt land vi förbrinna.

Våra hjärtan bli till aska, vårt hopp bränns
på bål,
hvad vi vilja, blir förhånadt, och till slut blir
vårt mål
en graf och ett obegripet minne.

Förgäfves.

Där brusar mot väster en vårens flod
af sjudande, lifsvartmt människoblod.

Och floden växer . . . Hvar svällande våg
betyder tusen par armars tåg
dit bort, där ej Sverige bygges på nytt,
där ej Norrlands jungfruliga jord blir bytt
i grönskande, tusenmila

och växande tegar med trefna hem
och bröd åt de skaror, som skapade dem
med odlarens plog och med rödjarens bila.
Och hvar våg, som drar bort öfver hafven,
bär en flik af vår framtid till grafven.

Hvem ger åter oss unga vårt svikande hopp,
hvem hejdar den rasande flodens lopp?

Hvar ären I nu, I som styren vårt land,
som fått dess öde lagdt i er hand?
Hvar ären I, hvar,
när ur Sveriges hjärta en blodström far
och förtviflans mara oss trycker?

Jag vet — ert bestyr är af annat slag . . .
I dväljens fjärran från oss i dag
för att kela med norska nycker.

Jag ville skria på gator och torg
min förtviflans sorg
med en lifdömds rossling i rösten.
Vår unga tro har fått banesår,
och vårt framtidshopp i sin spirande vår
har bytts till en frostteg om hösten.

Från år till år ha vi tiggat och bedt
och drömt och väntat och hoppats,
och år från år ha i drömmen vi sett,

hur framtidens växt har knoppats,
sett plogen sättas i Norrlands jord,
från höjderna väntat ett lösensord,
som skulle i handling vårt hopp förbytt
och byggt framtidens Sverige stort på nytt.

Vi trodde i ungdomligt öfverdåd,
att vårt rop hördes in i de höges råd:
»Det är ord ej, men handling vi sakna!»
Men ingen vi fått att vakna.
Blott tjock och trög
där växer till torn protokollernas hög.

Och halfväckt dväljs där och hufvudyr
den statskonst, den lilla, eländiga,

som sysslar med tusen små hvardagsbestyr,
men glömmet det ena, nödvändiga . . .

De tusende hemmen, som skulle gjort
vårt Sverige mäktigt och rikt och stort,
de finnas ej här, men där borta.

Hvad allt vi hoppats och kunnat och bort,
har kommit ohjälpligt till korta.

Den framtid, som mot oss i hoppet lett,
i kvalmet på höjderna kväfves,
och allt hvad vi fordrat och tiggt och bedt,
det är allt, det är allt förgäfves!

Nattsvart rufvar sorgen . . .

Nattsvart rufvar sorgen öfver ljusa som-
martider,
Banesår har Finland och mot slutet det li-
der —

Tänk på ditt öde du, som lefver!

Isig östan sveper öfver Finlands friska äring.
Utan värn är lagen och hoppet utan näring —
Östanvind kan hinna öfver hafvet!

Evig ståndar striden mellan vester och öster.
Nära ljuda redan barbariska röster —
Tala medan tid är, svenska tunga!

Österns onde ande på sin världsdels roder
trycker.
Västlig är hans kurs och allt närmare han
rycker —
Fladdren, blågula flaggor, på hafvet!

Re'n bland Ålands klippor förtryckets stämma
skallar,
öfver Bottnens skär och där Torneälfven sval-
lar —
Växen snarligt, skansar vid Boden!

Mitt hjärtas flagga.

Mitt hjärtas flagga, så vek och mjuk,
jag ser, hur du tecknar din varma duk,
i insjöns midsommarspegel,
hur glad du svajar i majstångens topp,
hur din glans med fröjd fyller nejden opp
från lustjaktens hvita segel!

Min stolta flagga, hur mjuk, hur skön!
Det finns ej i hjärtats gömslen en bön,
som ej jag för dig ville stamma.
Hur frejdad, hur stolt var du ej en gång!
Vid din syn steg befrielsens jubelsång
från en värld, som i vända sekellång
mist hoppets och frihetens flamma.

Du såg i den blodiga kvällsolens brand
till den sista kampen på Dnjeprs strand
karolinernas leder slutas.

Ditt gula kors på sin blåa grund
har svajat i frihetens segerstund
öfver blödande hjältars kämparund
vid Lützen och Narva och Juutas.

Du stolta flagga, hvad är du nu . . . ?
Om sliten itu
och af fienders händer rifven,
du kunde ej vara mera arm,
mer blottad på kämpar med mod i barm,
mer ensam och öfvergifven.

Du mitt hjärtas flagga, du flik af min själ,
jag vet det väl,
du är kampens tecken ej längre.
Det folk, som du lyst i månghundrade år,
det famlar i mörkret, det står där det står,
och dess synvidd blir stadigt trängre.

Det har tusen banor att bryta sig fram,
det kunde stå på sitt drakskepps stam
och segla stolt genom världen.
Det kunde lykkelig og stort og fritt
ta in sin plats i de stores midt,
det kunde styra i jublande hopp
och med egen kraft emot vinden opp,
och din blågula duk kunde fladdra i topp
som segertecken på färden.

Du mitt hjärtas flagga, så *kunde* det bli . . .
Men det blir det ej, det är allt förbi —
jag ser det och hör det och rädes.
Jag hör missnöjets hot eller lekars ras,
jag hör löften, som gifvas, och löften, som tas,
och om frihet en svamlade godtköpsfras,

men handlingens, arbetets framtidssång,
som ensam har samklang med tidens gång,
den varslar jag ingenstädes.

Det är ändadt nu dina segrars tal —
du är lustjaktflagga och festsignal
och mogen att snart i museets sal
som ett stycke historia gömmas
och ute i världen glömmas . . .

Det vet ju min själ, men får dock ej ro,
den vill dock tro,
att än finns ett hopp att spana.

Den spørjer af ångest och tvifvel sjuk :
du mitt hjärtas flagga, så varm och mjuk,
blir du aldrig arbetets segerduk,
blir du aldrig framtidens fana . . . ?

Jag ville . . .

Jag ville lefva lifvet fast grått och kallt
en mänskoålder ännu och se mitt land
i mandomskraftens fågring vinna
åter sig själf och sin plats i världen.

Jag ville lefva, lefva, och se en dag,
hur Norrlands myrar digna af skördars gull,
hur forsens bundna krafter skapa
frihet och framtid och bröd åt Sverige.

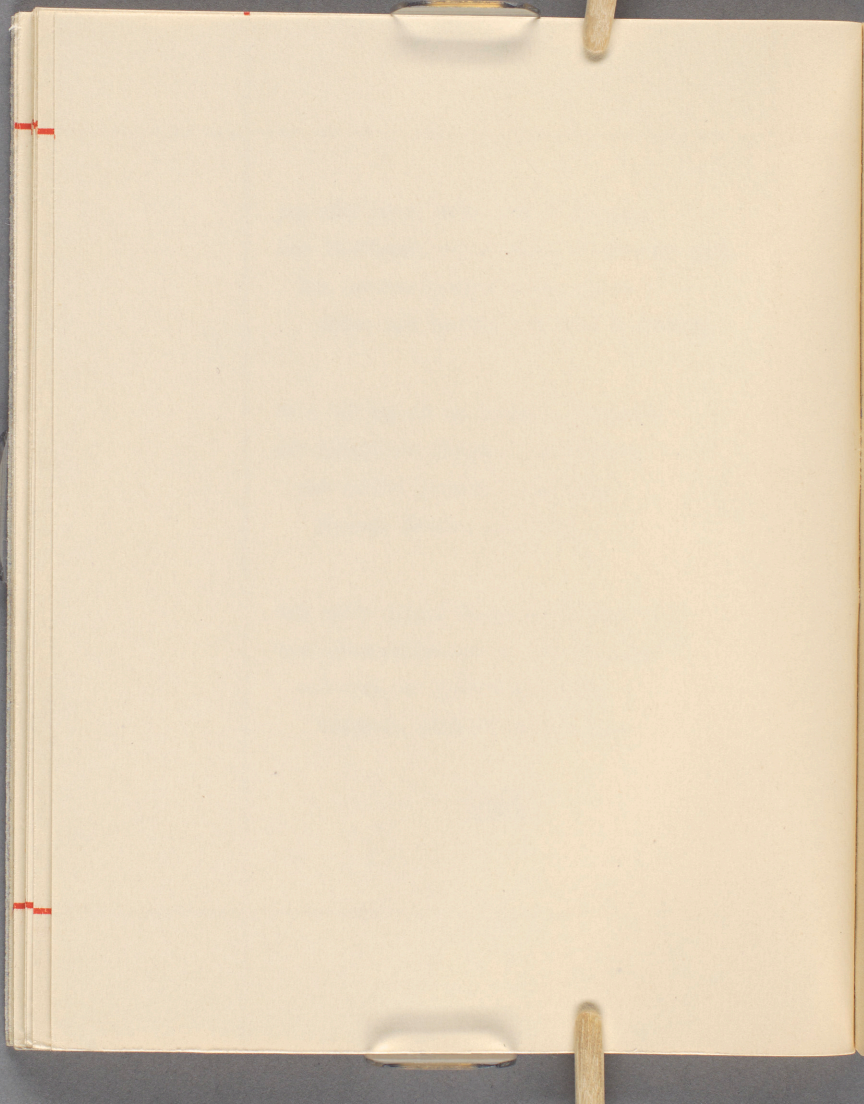
Se'n vill jag dö en jublande junikväll,
när Luleälfven glittrar i midnattsljus
och träffad gömma i mitt hjärta
flyende fiendes sista kula

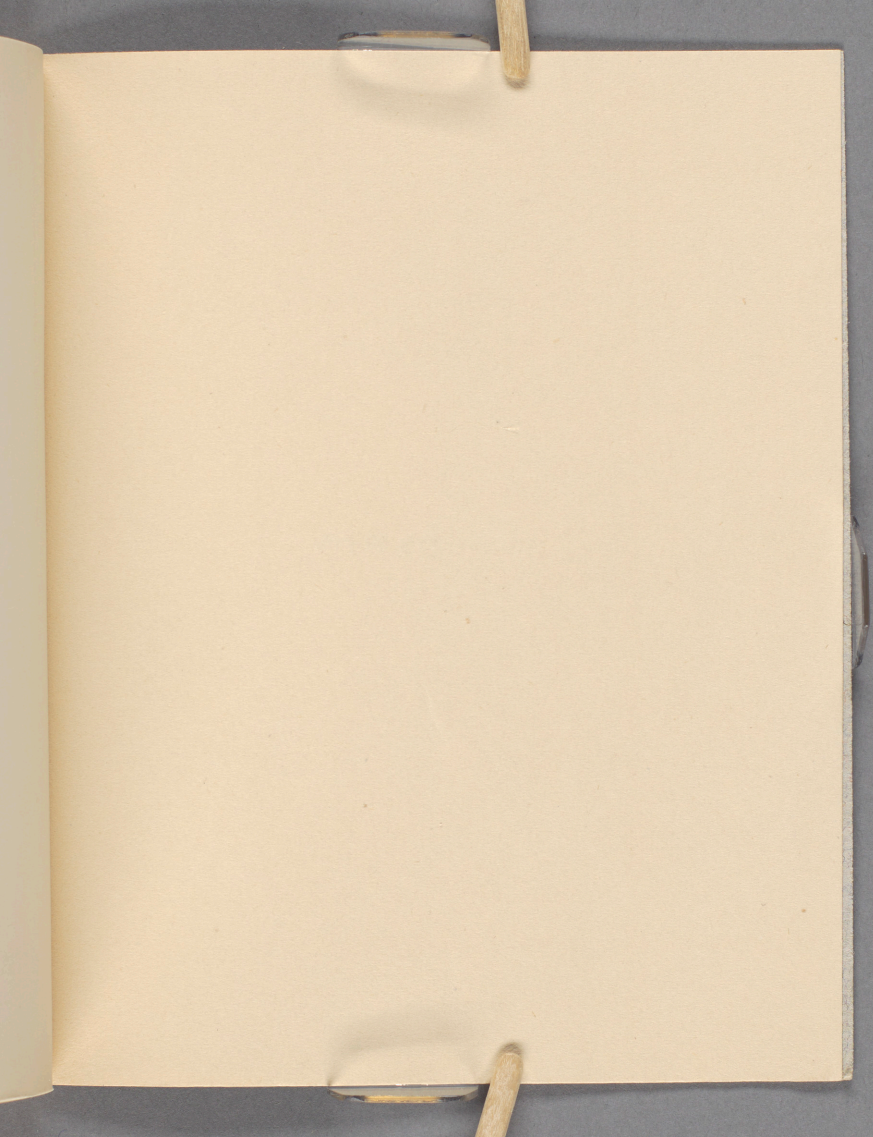
och skåda blågul flagga på Bodens skans
mot sommarhimmeln teckna sin stolta duk
och veta, att därbortom mötas
älskande, sörjande hjärtan åter.

gall,
ge.

ns
duk

Pris 50 öre.

